

HEGEDŰS GÁBOR

ÉLET SZILÁNKOK



„A vers az ember legtöményebb
megnyilvánulása, leganyagtalanabb
röpülése, legforróbb vallomása a létről.
A legszentebb játék. A kifejezhetetlen
körbetáncolása, megidézése, ritka
szertartás, míves fohász. Valami, ami
születésének pillanatában a
halhatatlanságra tart igényt.”

Latinovits Zoltán

Hegedűs Gábor

Élet szilánkok

Versek és parafrázisok

Élet szilánkok

bárhova nézel vér és korrupció
az útitársa most a földi létnek
jobb élet lehetősége máshol
csak fikció nem valós remények

csak tedd a dolgod és ne gondolkodj
tudd hogy megteszik ezt majd helyetted
szép új világ de csendben lopakodj
ne ébreszd fel körötted a szörnyet

szeretni akarsz de nem engedik
tűzzel vassal most ezt az érzést irtják
olvass könyveket de ne írd semmit,
úgyis alig néhányan olvassák

meghalsz csendben a világ nem gyászol
hisz nem adtál semmit ennek a földnek
hiába a kisdéd no meg a jászol,
emberek hit nélkül pénzzel fertőznek

csend világa lesz a mi világunk
ha a földanya végül megsokallja
csak elvesztünk de nem adtunk semmit,
mert a profit éhség nem ezt sugallta

esik az eső s a nyári zápor
savas esőt hoz innen és onnan,
fejlett világunk környezetet rombol,
mi élvezkedünk ott lent a mocsokban

ember talán ha végre megérténéd
a fejed alatt nem viszed a sírba
a pénzt amit rombolva szereztél
tudd csak mammont emelte magasra

ha az olvasásban eddig jutottál
nem érted e verset mit miért írtam
hagyd abba és dobd a szemétkosárba
lépj csak tovább és felejtsd el gyorsan

de ha érted érzed hogy tenni akarsz
ne légy gyáva keményen küzdj meg érte
legalább kedves utódainknak
legyen majd könnyebb és jó élete

Harminc ezüst...

„ha még erdőben ér a nagyhét
s a tavasz fenyővért kíván
bitóban magyar nincs hiány
megtorolni a hősök vétkét”
Radnai István: Idősíkok

a harminc ezüst ma már nem tétel
hősök is állhatnak pellengéren
csak a vetett konc mit más nem ér el
s pendül a húr a gerinceden

csöbör és vödör az alternatíva
pilátus nem ment fel mossza kezét
latrok kínja inkognitóba’
míg tépik szaggatják egymás mezét

mit vársz az élettől meg nem kapod
kereszted cipeled egyre nehezebb
ugyanúgy örül fel minden napod
kenyered legyen...adj uram kenyeret

apró örömök néha rád találhatnak
enged szorításból kegye a sorsnak

ajánlás

kedves herceg ismét úgy gondolom
apró csodákkal van teli az élet
le kell hajolnom és meg foghatom
reményt táplálva újra remélek

de renegátként e földi létben
élni ma sem egy egyszerű dolog
elvágyódni térben és időben
csillagfénybe hol a szív dobog

hisz onnan jöttem onnan származom
vágy táplálja bennem a holnapom

Megtalált szonett

„és mesémbe mártom álmod szép szavát,
bolyongva bódulok beléd az úton,
űz a holnap és a múltra száz karát,
aranyba hull a tél is, félve súgom...

csak Te vagy s az évek óta rótt körök,
dalom kihajt, mert a szólam így örök.”
Horák Andrea Kankalin: Elveszett szonett

újra rád találtam boldog idő
szemed sugara ismét megigézett
bár kint most csendesen hull az eső
vágyam ma már nem csak kényszerképzet

elhagytam mindent mi rossz volt bennem
új vágyak érzések új távlatok
nem engedem a csend átöleljen
várnak a veled töltött holnapok

hisz annyi minden van még előttünk
tört vágyak helyett szép történetek
tél után majd egy új tavaszt élünk
bakancslistánk így együtt lesz kerek

megtaláltalak... csodás az érzés
ifjúság madara... lesz visszatérés

Szonett a szerelemről

ha látom arcod szép vonásait
hajad lebben a vad őszi szélben
a kép megfog a vágy elandalít
szinte repülnék veled a légben

szeretlek drágám nagyon szeretlek
másra gondolni most nem akarok
csodás napok ha téged nézhetlek
az élettől szebbet nem kaphatok

szerelem lángja perzselt meg újra
feltámadtak régi csodás napok
fiatalságom tért vissza újra

mást az élettől már nem akarok
szeress hát kedves szeress te drága
szépek lesznek az utolsó napok

Béklyód erős...

„Kihűlt világ ez, senki földje!
S mint tetejébe hajított
ócskavasak, holtan merednek
reményeink, a csillagok.”
Pilinszky János: Kihűlt világ

bennetek bízom hunyorgó csillagok
ha betakar lassan a sötét este
közétek csillagösvényre vágyok
messze réved a reményem lelke

sötétség lassan mindent betakar
csak szűk résen át világít a fény
elbukik az ki másnak jót akar
csak koncert fárad sok agymosott lény

béklyód erős széttépni nem tudod
nem menekülhetsz bárhogya szeretnéd
„kihűlt világ senki földje” otthonod
ha megalkudni nem tudsz bár tehetnéd

miért nehéz ma embernek maradni
nem kell más csak a csillagokban hinni

ajánlás

herceg mond csak ha én mást gondolok
mért leszek rögtön bélyegzett áruló
párbeszéd az mit szeretnék akarok
lehet hogy ez ma csupán illúzió

hiszen a gyűlölet mindent elborít
métélyezve mi oly szép lehetne
ez az mi engem is felháborít
de nem tudok semmit tenni ellene

tegyük azt ma mit régen is tettünk
legyen a párbeszéd a mi fegyverünk

Ábrándozás

elbújni csendben halkán a mában
ősz erdőben vagy egy kis szobában
szeretni egymást becézve szépen
valahogy úgy mint egykor réges-régen

csókot váltani kedvest simogatva
séta után leülni egy padra
kéz a kézben s a szemed tűzében
elégni úgy mint valaha régen

hallgatni csilingelő kacagásod
ölelő karod ahogy újra átfog
elgondolom mai ésszel szépen
milyen szép volt együtt akkor régen

talán kicsit már megöregedtünk
szenvédélyből sokat felejtettünk
ha feltámad a tavasz bennünk újra
menjünk együtt a régi sétaútra

fedezzük fel a szerelemvilágot
ennél szebbet ember sose látott
ha szerelmünk nem lesz olyan mint régen
szeretet veszi át helyét életünkben

megtörténik-e a csodás varázslat
nem tudom... De akarni kell a vágyat
mely égetően él a lelkünkben
nem tarthatjuk kulcsra zárt börtönben

tegyük végre félre a sérelmeket
gyógyítsuk meg a kapott sebeket
borítsunk fátylat felejthető múltra
sétáljunk együtt hol az álmok útja

közös életünket viszi előre
kéz a kézben és egymást szeretve

Emlékek között

Mint hurrikán, söpör végig rajtam
egy érzés, ha te közeledsz felém,
bár lenne hozzá elég hatalmam,
már nem állhatna senki sem közénk.

Szeretet sugárzik két szemedből,
az ajkadon huncut mosoly terem,
érezem, rögtön jobb kedvem lesz tőle,
ha kezedet fogja az én kezem.

Hosszú hajad a válladra omlott,
gondoltam, ilyen maga a csoda.
Azóta frizurád megváltozott,

így is úgy szeretlek, mint valaha.
Ma is őrzöm e képet szívemben,
veled teljes az életem sora.

Jövendölés

szitok szavakkal átkot köpsz az égre
hisz semmi nem úgy van ahogy akarod
mert mindenki látja mi vagy te végre
ha tükörbe nézel te is láthatod

hazug szavakkal csalárd tettekkel
csak a vak nem látja azt hogy mit teszel
lábbal tiprod az összes ősi törvényt
csodálkozol ha sorsod rosszul felel

szeretet nélküli rút világodban
érzelem nincs csak megtévesztés van
vajon honnan jön ez a nagy merészség
hogy néha Istennek képzeled magad

élet egyensúllyal minden rendben van
ha rosszat teszel visszaüt csúfosan
nem hiszed el csupán a te bajod
lesz hogy rettegetve várod a holnapot

a vonat elment, jön a következő
utas vagy rajta vagy vonatvezető
rajtad múlik hogyan száguldasz tovább
eléred-e a szeretet oltalmát

addig csak vergődsz saját életedben
mindig azt hiszed tied az éden
nem találod a helyedet soha
de csak a posványon lépkedsz tova

feladtad... te bajod... nincs mit tenni
nyugodj bele... ennek így kell lenni
akaratod gyenge értelem kevés
lehúz a posvány elfed a penész

háború, mi benned dúl ilyenkor
semmit nem lát belőled az utókor
felemészti maradék lelkedet is
csak por vagy mit a szél messzire repít

ha így éled életed e sors vár rád
végén felismerned keserű lesz már
ha a gög önimádat tetszik neked
pokolban éltél mennyország helyett

Kedves, csak Neked

Gyönyörű vagy, mint a feshő hajnal,
mely magához öleli nap sugarát,
s a fény, ahogy játszik két szemedben,
vissza tükrözi a hajnali csodát.

Oly kecses vagy, mint egy szép gazella,
mely szinte repül a szavannákon át,
lágyan iramlík minden mozdulatra,
szinte látod végtelen harmóniát.

Igéző vagy ahogy rám tekintesz,
hajadba túr a lág, hajnali szél,
nincs olyan mit meg nem tennék érted,
ha tudnám, hogy szíved örökre enyém.

Szeretlek drága még ha nem is érted,
miért ez a vágy, az ifjonti hév,
lelked sugara rám vetült, érintett,
szívem most újra lángolva ég.

Ha nem szeretsz hát ne mondd ki kérlek,
legyen az enyém e szép illúzió,
hogy szeretsz és én szeretlek téged,
még el nem köszön az utolsó szó.

Talán már...

„Felöltötte már az ég a
csillagpettyes pongyolát,
kisfiú az ágya mellé
hívja őrző angyalát.
Hívlak én is ágyam mellé,
vesd le, — nem kell pongyola*
Világítson álmaimban
kebled két kis csillaga.”
Benjámín László: Altató

talán már elcsépett a szó
imádlak drága csillagom
a csend az mi andalító
bájosan nyugszol vállamon

betakar az éj bennünket
fény szűrődik függöny mögül
kezem fogja a kezedet
hold fénye is velünk örül

nem tudok betelni veled
harminchat év nem volt elég
kedves minden ami tied
mert szeretni gyönyörűség

ég megadja talán nekem
soká éljen a szerelem

ajánlás

herceg ismét rátaláltam
eltékozolt évek után
már csak az a lehőbb vágyam
szerethessem sok éven át

Most elengedem

„kedvesem irgalomra int
és türelemre oktat.
Neki súgom meg titkaim
s a békés csillagoknak.”

Benjámin László: Kedvesem irgalomra int

most elengedem mindazt ami bánt
csak a szépre jóra emlékezem
mert ha a rossz végül magával ránt
hiába int irgalomra kedvesem

a csend mátrixa ha körül zárna
áttörni a falat vajon tehetem
tíz köröm mi rendelkezésre állna
hiába int türelemre kedvesem

hunyorgó csillagok választ nem adnak
hogyan tegyem mindazt mi jó nekem
a titkaikba be nem avatnak
irgalom türelem int a kedvesem

még enyém lehet az mi jó nekem
ha megfogadom tanácsod kedvesem

Sum in amore

szerelmes vagyok

tudom nem érted mért az ifjonti hév
hisz vénülő korban ez nem szokás
ilyenkor már csak szeretet játszik
egyre halkuló lehangolt zongorán

szerelmes vagyok

vajon hányszor kell ismételnem e szót
hogy el hidd bennem tiszta az érzelem
talán ad még a sors elég időt
ezernyi szállal... vénülő felemnek

szerelmes vagyok

lángom ég... megtaláltalak újra
az elvetélt hosszú évek után
pusztulni látszó csend forgatagban
most új dal szól a kopott zongorán

szerelmes vagyok

a kettőnk dala most oly szépen szól
betölti a létünk minden zegzugát
felhőtlen mosoly négykezeset játszunk
azon az öreg kopott zongorán

szerelmes vagyok

azt hiszem érted... látom szemedben
senki sem szeretett ennél szebben

Barátaimnak

Mit megéltem eddig gyakran jut eszembe,
tenném-e újra csak azért fenekedve,
ha nem, miért nem, mi tartana vissza,
rezdülne a lécszál, vagy pofon csattanna?

Óhajok, szerelmek, a tanulmányok,
ha most tehetném, lennék szorgalmasok,
táborának hű alattvalója,
tenném mit elvárnak tőlem szüleim.

De tán mégse! Mindent ott folytatnék,
ahol egykor mindent abbahagyék,
hisz akkor következetes az ember,
ha hibái felett pálcát törni mer.

Ne kövess hibát, kedves jó barátom,
ha mégis, neved ki magadat bátran,
a nevetésnél nincsen jobb orvosság,
baj ugyan megmarad, de gondod elszáll.

Mert a béke, mely lelked simogatja,
zuhanni nem enged, emel magasra,
eltölt a szeretet, vágyad nem hagyod,
új értelmet nyer minden gondolatod.

Ezért a vágyadat ne add fel, barátom,
sikerüljön terved, szívből kívánom,
ha mégis lenne csúszás a tervedbe,
neved bátran, s vágj a közepébe.

Megélni mindazt, mit ránk szabott a sors,
fütyörészve, néha vidáman dalolsz,
ha megbékéltél magaddal, barátom,
nincs annál jobb dolog széles világon.

2014.

Hallgatnom kellene

„A csönd vagyok, két hang közé bemetszve,
melyek csak lassan hangolódnak egybe:
mivel a hang Halál magasba csap-
De a sötét hangközben elrezegve
megbékélnek. S az ének szép marad.

Rainer Maria Rilke: Az életem nem a meredek óra
Ford.: Nemes Nagy Ágnes

hallgatnom kellene nem tehetem
költő sorsa hogy igazat mondjon
bár foggal körömmel tép az ellen
egyenes gerincem meg kell óvnom

csodásan szólhatna most is az ének
de a szétdobált firkált kottalapok
hamis arcok fordítva az égnek
csupán a szél mi igazat suttog

tanuljunk együtt újra énekelni
zsoltárt azonos kottából ha lehet
talán a szép hang segít megbékélni
elfogadni egymást újra emberek

ha mégsem úgy elveszünk egy szálig
mennyország helyett földi pokol látszik

ajánlás

csodás az ének ha szívből együtt szól
hercegem tudom te megérted ez
kánaán helyett csak a rút pokol
mely fals zenéjével megmételyez

mire megérted hogy tévúton jársz
csend vesz körül majd és nincs is tovább

Ma csak az értelem...

„figyelő arcok könnyfényes szemek
az értelemhez kulcs a zengő szózat
magyarnak a föld mindenütt kerek
tövis bánthat másutt itt ég a rózsza”
Radnai István: Rímeiktől részegen

ma csak értelem szikrája világít
ömlik a szenny s a sorozatok
közöny a butaság ami számít
könnyezve hisznek csodás holnapot

zeng a hozsanna tele torokból
várva terített asztaltól konc repül
mindegy ki hasít szíjat a hátadból
merszed bátorságod elnehezül

„magyarnak a föld mindenütt kerek”
szerintem ez is ma csak egy szólam
ki megélni akar ma útnak ered
nem sikerül... legalább megpróbáltam

magyar a magyarnak ellensége
nem lehet hogy mást gondol mást akar
csatornákból szenny ömlik a jégre
de hó nélkül most a tél sem takar

istenem hát ez a szép új világ
mire hosszú éveken át vágytunk
talán fegyver csövébe tűzött virág
adhat reményt egyszer rátalálunk

addig a sötétség uralkodó
fényről álmodni mégis olyan jó

ajánlás

hercegem már olyan sokszor mondtam
az ember egója az eget veri
néha látom csak azt is álmaimban
jó útra tér s az ég segít neki

Szeretnék élni még

„Vágyom és félek múlni,
a fénytől a sötétig minden megtörténhet.
Szavakká formálom magam
a felhők gyóntatószéke alatt.
Az élet velem s nélkülem is gyönyörű.”
Kardos M. Zsöte: Felhők gyóntatószéke alatt

szeretnék élni még sokáig nagyon
hisz reám vár oly sok élet csoda
szürkeséget nem vágyom nem hagyom
itt élek e szép földi pokolba’

oly sok mindent mit megéltem eddig
ha közszájra tenném úgy gondolom
megrengetném a hitemet pedig
nem is lennék más csak egy sült bolond

kék bolygón oly csodálatos élni
ha elmegyek majd mindig visszavágyok
itt lehet vágyak szárnyán repülni
érezve azt hogy most boldog vagyok

egyszer talán az álmok nem hazudnak
társa leszek a fénylő csillagoknak

ajánlás

herceg nem félek hogy el kell majd menni
mondd az újjászületés nem ígéret
választani lehet hogy születni
ismét itt a kék bolygón merjek

Vártam rád...

Vártam rád...
megéltem közben számtalan csatát,
mit a sors állított fel nekem.
Mint ólomkatona, rendíthetetlenül
álltam még tépett vad vihar, s belül
mindig sütött a nap.

Vártam rád...
átvirrasztott sötét éjjelek,
szélvész tépte az üstökömet,
s vert az eső olykor, fagyottá vált a lélek,
de a májusi szél mondott csodás meséket,
s álmokat szőtt a gondolat.

Vártam rád...
most fenyőfa illat szállt a légben,
e karácsony táji szürkeségben.
A szeretet várás, most a lelkekre ül.
De nem mindig érzem ott legbelül,
hogy még melegen süt a nap.

Vártam rád...
talán még ma is várok,
bár nem nyílnak már tavaszi viragok,
mesét sem mond a fázós decemberi szél.
Még lelkeim azért új tavaszt remél
felmelegítenek-e a karácsonyi fények?

Megöregedtem, de még remélek,
s álmokat szőnek a ködös éjjelek.

Nekrológ helyett

Ha elmegyek, nem megyek messzire,
mindig itt leszek veled, közeledben,
ha nem is látsz, de gondolsz néha rám,
hallom! Vigasztal a tudat talán:
még mindig itt vagyok neked s veled.
Lehet, hogy az utad másfelé vezet,
megtalálva mindazt mi szép lehet.

Nem változott semmi, csak nem itt vagyok,
színes világom már csak neked ragyog.
Nem fogom kezed, arcomat sem látod,
emlékezel, újra nyílnak virágok.
Tél zord hava, mely szíved lakja,
hirtelen tavaszra vált majd újra.
Gondolj rám, ki átment a túloldalra.

Határ oly keskeny a két világ között,
nem láthatod, én, ki már átjöttem,
tudom, ez is, az is az otthonom.
Nem szűnt meg semmi, légy szép és boldog,
ne vess, szeress, hisz én jó helyen vagyok.
A szeretetem még most is a tiéd,
Ezen nem változtat, múltó földi lét.

Siratni azt kell, ki téged elhagyott,
nem, mert egy másik világ befogadott.
Rám gondolsz, mindörökké, veled vagyok.
Szeretettel várlak, ha időd lejár,
ott várlak téged, átjáró kapunál,
érezd, szeretetem mindig rád talál,
nem hagy magadra soha ezután.

A fény átölel, és elvezet oda,
hol megláthatod, mily csodás az út
túloldala, kéz a kézben járjuk be,
mint mindig annyi életünkön át,
nyugalmas, szép, másikéleti csodát.
Ne sírj! Nincs miért ontani könnyedet,
nem történt más: mennem kellett, elmentem,
lelkedben most is itt vagyok veled.

Csillagködök távola

„Most éppen itten nem vagyok sehol,
pedig szeretnék lenni valahol,
szerettem volna lenni, de soha
nem lehettem, és időknék soka
pereghet el, foglyul ejtett homok,
önforgató clepsydra, senki sem
voltam, leszek, bár néhanap vagyok,
vagy lenni vélek, mint a jégcsapok,
ahogy csöpögve hűtik a Napot...”
Petri György : Most éppen itten

csillagködök távola int felém
ösvényei mindig visszavárnak
egy érzést ültetett el egykor belém
suttog egy hang...gyere visszavárlak

csónakázom élet tengerén közben
az evezőt húzom ahogy bírom
csillagok vezetnek ott fenn az égen
leáldozik-e majd egykor a napom

köröttem mindenütt apró hullámok
néha vihar zúg a fejem felett
bár az vagyok hidd el aki vagyok
hit nélkül magamban élni nem lehet

mindig újabb és újabb kihívás
a kesztyűt akkor is fel kell vennem
talán egyszer lesz egy kis megnyugvás
zajos életem csendre vált bennem

itt vagyok látod teljes valómban
hisz teszem a dolgom mint eddig itt
idő homokja csak pereg sorban
táncom lassulva járom már nem repít

„most éppen itten nem vagyok sehol”
csillag tengerem miért nem válaszol

ajánlás

miért van herceg hogy elfog a kétség
vajon mit alkotok fennmaradhat-e
vagy csupán ember ellen való vétség
minden írásom papírra vetve

talán az utókor majd elbírálja
fennmarad vagy repül papírkosárba

Hamis az ima

„ma utcakő az oltár patás a pénz
aki a szépségre vágyik a holtát
találja vastag már rajta a penész
ma küzdeni kell hiszen káromolják”
Radnai István: Áramlat

mondd miért mocskos az új világ
káromlás durvaság menetel sorba
csendet szakít a mocskos néma vágy
hatalmat vagyont nagyot szakítva

petri csészében kotyvaszt a halál
folyik a küzdelem egymást tiporva
hazug szavakból nyugalmat nem talál
csendben dagonyázik ott lent a porba'

hamis az ima nem száll az égbe
áldozati füst felfelé nem terjed
káin fokosa lesújt repedve
reccsen a fej a düh egyre erjed

gyilkos az ösztön repülő konc miatt
lucifer ügyesen kártyát kever
isten csak nézi csendben ezalatt
pedig az eredmény lábánál hever

az ember már önmaga vesztese
mindenki ellenség ki mást akar
öklöt ráz közben a magas égre
akarata a tomboló vihar

könyörög ha üt az utolsó óra
lesz-e aki akkor meghallgatja

ajánlás

herceg mondd ha minden szép lehetne
miért ömlik mégis a szenny a mocsok
ember embernek farkasa benne
még többet...még többet érzése motoz

nem látja így a fától az erdőt
léte csupán csak flitteres lázálom
adj hát neki uram észet és erőt
a józan ész hozzá vissza találjon

Kedvesem névnapjára

ma van a kedvesem nevének napja
mit mondhatnék neki szépet kedveset
hisz a legszebb szó sem adja vissza
ha az ember a szívével szeret

tartson meg hát sokáig az Isten
maradj mellettem még időnk kitart
csak szép és jó kísérjen életedben
ne élj át soha szívtépő vihart

kívánok neked még sok boldogságot
szeretetet mely mindig átölel
gond és a baj legyen tőled távol
fagyos lélekidő sose érjen el

e szép napon minden jót és szépet,
boldog névnapot kívánok neked

Gondolatok a Tiszáról

csendesen folydogált a gátak között
simán szinte hullám nélkül tova
a partján ültem egy szép nagy kövön
s hallgattam hogy fecseg a Tisza

folyót néztem mely átszeli a tájat
ketté oszt mindent mi útjába kerül
földeket régiót nagy városokat
megszépít mindent mi partján épül

lenyugvó nap fénye játszott a vízen
mit tud a folyó mely ily széppé teszi
én néztem kutattam emlékeimben
aki látta egyszer el nem feledi

az esti csendet nem törte meg más
de mindig ilyen nyugodt a folyó
mint partra futó hullám csapkodás
vagy mást is tud mire gondolni sem jó

áradó folyó üvöltve zúg tova
Tisza is ilyen szeszélyes folyó
hangja hallható rút szimfónia
hol kedves bájos hol partot szaggató

szeretné széttörni a gátakat
mint a rab ki szabadságra vágyik
rombolni földet falut városokat
törni zúzni azt mi útjába esik

most csendes nyugodt szelíd a folyó
nos maradj meg Tiszácska így nekünk
ne legyen emlékün: bölgve romboló
folyóról melyet nem szerethetünk

játszik hullámaidon a napsugár
s kérészek tánca a folyó felett
e kép oly szép hogy elfeledve már
mind az mi elmúlt vagy odaveszett

legyél hát kedves szép szőke folyóm
mosd a szennyesünk s vigyed tova
e vágy nem mindig teljesül tudom
de így gondolok reád bizakodva

Magamért szeress...

Szerelmem, lásd meg ősz haját a szélben,
kis békezászló, oltalmat keres,
oldj fel maró, magányos bánatomból,
ha senkiért, az anyámért szeress.
Pilinszky János: Könyörgés

anyám meghalt olyan nagyon régen
szeretni őt már nem tudod s tudom
kizárólag az emlékeinkben
de álmomban néha a kezét fogom

szülők nélkül az ember bizony árva
egymást támogatva tovább haladunk
mindenkinek lesz majd egy sír megásva
addig szeretünk s nem alkuszunk

magamért szeress magadért szeretlek
hisz az élet csupa apró csoda
szeretet nélkül csak elveszettek
hada kóborol lélek szakadva

őszülő hajam éltes kort jelez
szerelmet adj hogy szerethesselek

Emlékeim között.

Bíborba öltözött a hajnal,
szél sem rezdült a pálmafán.
Hullámok futottak a partra,
mint megannyi csacsogó leány.
Szemedbe nézve láttam,
a kelő nap első sugarát.
Azóta sem felejttem,
ezt, az idilli csodát.

Hinni szeretném

„S halandó gyarlóságai között
csupán maga az ember halhatatlan.
Kérlelhetetlen gyötrelmei ellen
irgalmas vára bizalomból épül;
s az önmagával vívott küzdelemben
csak jósága szolgálhat menedékül
Garai Gábor: Bizalom

hinni szeretném hogy jó az ember
szabad akarat sokszor tévútra visz
ott van a szeretet zsigereiben
titkolnia kell ezt kéri a látszat

mégis csak jobb ha rossznak tűnsz nagyon
akkor legalább elfogad a többség
kilógni a sorból nem ildomos
ha megteszed már rajtad is a pecsét

kirekesztett éned csak vergődni fog
hisz döntened kell egyenes gerinc
mivel élsz és nem hajolsz meg csendben
legyűzni nem tud majd az álnok többség

jóság szeretet ezt fantáziálsz
de az út pora lassan betemet
ha csak agyad forog de némán állsz ott
s várod hogy rád is felfigyeljenek

ha birkaként nem tudsz sorba beállni
kemény világ lesz hidd el jól tudom
mert vallom én is azt az ősi elvet
hogy gerincemet törni nem hagyom

hinni szeretném hogy jó az ember
szabad akarat sokszor tévútra visz
ott van a szeretet zsigereiben
titkolnia kell mert a vágy avítt

már nem figyel senki a szépre jóra
de jajongva bánja bűneit ha üt
számára az utolsó óra

ajánlás

herceg bennünk a szépség varázsa
de eldugva mélyen ott legbelül
ne kerüljön soha napvilágra
ha átölel a csend szűnik hiánya

Fázom...

fázom
ha a lelkem üres
vagy levegőt markol kezem
tétovázom a mozdulatban
és senki nincs velem

fázom
ha üres a gondolat
törött szilánkok álmaim
nem látom előre sorsomat
s az akarat nem segít

fázom
ha ujjad rám mutat
dorgáló hangod száll felém
s nem találom a kiutat
ringok az álmok tengerén

fázom
ha elbújik majd a nap
szél tallóz a lomb között
eső szítál vagy hó szakad
a remény elköltözött.

fázom
de nem... nem adom mégsem
gondolatnyi szép álmaim
megvalósul és látni vélem
ott túl a vágyak lankáin

és lassan felenged majd a jég
rájövök az élet rövid de csodaszép.

Kérded: mi legyen...

kérded: mi legyen ha egyszer meghalok
mit szeretnék és hova temess
leginkább a tengerparton lennék
szikla melyen napozni érdemes

nem szívesen nyugodnék temetőben
olyan kopár hideg színtelen világ
nap sem világít be lemenőben
csak a halott virágok illata száll

külsőség mely nem szól az elhunytak
fontosabb hogy mit mond a külvilág
gránit műkö sírok sorakoznak
de oly sok helyen már mű a virág

bár tudom hogy nem lehetek szikla
a végső otthonom csak a temető
jeltelen sír valahol a sarokba'
s néhány virág mi a síron kinő

ha akarod hogy legyen rólam emlék
tegyél nagy követ sírra fejfa helyett
egy érdes kemény alaktalan szikla
mint amilyen egykor én voltam veled

LUCA

Mint minden mese, kezdődhetne ez is úgy, mint a nagy klasszikusok. Hol volt hol nem volt, talán az üveghegyen is túl, ott ahol a kúrta farkú malac túr, a négyszögletű kerek-erdő közvetlen szomszédságában... de itt nincs sem üveghegy, sem kúrta farkú malac – csak a szomszédban, ott viszont sok. Még a kerek-erdő, pláne négyszögletűre applikálva sem található a környéken. Kérdezhetnéd akkor, kedves olvasó, milyen mese ez? Nos ez egy igaz történet, méghozzá Luca cicáról. Egy cicáról, mely rövidre szabott életével is meghatározója lett a további életünknek. De ne szaladjunk ennyire előre, csak szép sorjában, hisz úgy történet a történet.

Valamikor még gyermekkoromban édesanyám gyakran mondogatott nekünk gyerekeknek egy versikét, melyre teljes egészében már nem emlékszem, de azt hiszem amire igen, az nagyon ide kívánczik a történet elejére. Egy költő énekelte meg a cicáját, versben, arra, hogy ki volt ő, még az interneten sem találtam választ. Pedig a Google mindent tud! Vagy mégsem? Itt a versike részlet:

Volt egyszer egy szép kis cica,
úgy hívták, hogy Cica-Mica.
Szép volt cica, nagyon szép volt,
szája piros, szeme kék volt,
selyem szőre, puha lába,
irigyelte aki látta!

Nos a mi cicánkat Lucának hívták. Perzsa cica volt, selymes hosszú szőrrel, ezüstösen szürke, itt-ott a fajtájára jellemző fekete csíkozással. A pedigréje szerint ezt a színt „ezüst tabby hetes” néven jegyezték. Mert ugye egy valamire való cica nem lehet meg pedigré nélkül. Lucának sárgás volt a szeme és sugárzott róla az értelem.

Hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem, el kell mesélnem, hogy is került hozzánk egy nyolc – kilenc hetes kiscica és hogyan vált az életünk meghatározójává.

Nemzetközi macska-kiállítás volt akkoriban Budapesten a Petőfi csarnokban. Felkerekedtünk, utaztunk, hisz ezt a látványosságot kihagyni nem lehet. Nem titkolt vágyunk volt, ha találunk egy olyan kiscicát ami nagyon megtetszik és a gazdija hajlandó tőle megválni, megvesszük. Igazi szoba-cicát akartunk. Fajtát nem jelöltünk meg, majd döntünk ha láttuk.

A kiállításon szebbnél szebb cicák mellett voltak olyanok is, melyek nem nyerték el a tetszésünket. Ilyet, még ha ingyen adták volna sem akartunk. Rengeteg volt a látnivaló. A ketrecekben a cicák unott arccal nézték a hömpölygő tömeget. Szépen kialakított fekvőhelyen pihentek, vagy próbáltak elbújni a rácsot kopogtató gyerekek elől. Láttunk ugyan kicsi cicákat is horror áron, de egyik sem állt közel a szívünkhöz. Mikor mindent megnéztünk, úgy gondoltuk mehetünk haza...cica nélkül.

Ahogy átvágtunk a csarnok előtti aprócska parkon egy padon ketrecet láttunk, benne egy igazi, tündéri apróság. Ahogy meglátott bennünket, vékonyka hangján, nagy nyau-val üdvözölt. A mellette álló asszonyt kérdeztük, hogy megsimogatható a kicsi. Természetesen, jött a válasz és már ki is emelte a helyéről a csöppséget. Az első egy-két kézérrintésre úgy dorombolt, hogy majd szét esett. Mintha csak azt mondta volna: ne hagyjatok itt, én jó cica leszek nálatok!

- Eladó a cica – kérdeztem.
- Igen, ha garantálják, hogy jó kezekbe kerül, jó gazdái lesznek.
- Mennyiért válna meg tőle?
- Ötezer Forint – jött az azonnali válasz.

A nyolcvanas évek közepén ez bizony tetemes költséget jelentett. Nem is volt nálam annyi pénz, így szinte azonnal le is mondtam a cica-beszerzésről.

- Sajnos akkor nem megy a dolog. Nincs nálam annyi pénz!
- Adok én kölcsön – mondta a párom nevetve – ezt a kis drágát csak nem hagyjuk itt. Hallod milyen szépen dorombol?

Megvettük. Kaptunk hozzá törzskönyvet meg oltási bizonyítványt is. Az autóhoz érve a cica, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga, azonnal elfoglalta a hátsó ülést, majd felkapaszkodott a kalaptartóra és birtokba vette a járművet. Felsőbbrendűsége tudatában nézett végig a környéken. Időnként hangos nyávogással adta tudtunkra

a véleményét, de nem értettünk belőle egy szót sem... még akkor. Azután, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne összegömbölyödött és aludt hazáig. Nem zavarta a gépkocsi rázkódása, sem pedig a szembejövő forgalom.

Haza érkezve szinte azonnal birtokba vette a lakást és vékonyka hangján adta tudomásunkra ismét a véleményét. De akkor még neve nem volt. A párom apró cetlikre cica-neveket írt és beletette egy tálkába majd odatolta a cicus elé: - válassz magadnak nevet te kis gyönyörűség.

A cicus mintha megértette volna, hogy mi is a feladat elkezdett játszani a papirokkal, majd egy papírdarabka a körmére ragadt. Kibontva láttuk, hogy a ráírt név "Luca". Így lett a mi kis cicánk Luca.

Luca aranyos kedves kis cica volt. Hamar megszokta a környezetet. A szobatisztaságot már magával hozta. Sok gondunk nem volt vele. Evett, aludt, végezte a dolgát ha kellett. A WC csésze mellé egy előhívó tálat tettünk, amibe fürdőszoba-rács került beszabásra. Ha elvégezte a dolgát megcsattogtatta és mi tudtuk, hogy eljött a takarítás ideje.

Időközben cicánk felcseperedett és mint büszke gazdik kiállításra is vittük, mert tudni szeretnénk volna, mennyit is ér a kapott pedigré. Luca megfordult Prágában, kiválóan tűrve a repülés viszontagságait. Egész idő alatt összegömbölyödve aludt a hordozójában. Mintha a repülés a számára a világ legtermészetesebb dolga lenne. Mindenütt tenyésztésre alkalmas minősítést kapott. Jobbat csak azért nem, mert a csíkozása nem volt a zsűrik szerint, minden kritériumot kielégítő.

Majd az egri kiállításon megláttunk egy csodaszép kandúrt. Fajtája büszkesége volt, ezt bizonyította is a kapott díjazása. Tulajdonosa egy pécsi illetőségű hölgy, akivel megbeszéltük, ha eljön az ideje szeretnénk felkeresni, hisz Lucának is jár, hogy megismerhesse az anyai örömeit. Telt múlt az idő és eljött a pillanat. Elutaztunk Pécsre, vittük a mi kis cicánkat. A találkozás nem volt sikeresnek mondható első látásra, hiszen Luca fűjt, prüszkölt, menekült, hatalmasakat csapott a kandúr felé. Kandurka azonban hűségesen

követte mindenhova, ágy alá, szekrény mögé, asztal alá, de azért megtartva a tisztes távolságot. Mintha azt mondta volna: majd csak alábbhagyod az amazonkodást és akkor...

Felemás érzésekkel hagytuk ott Lucát, de a kandúr tulajdonosa szerint egy hét biztos hogy beletelik, mire minden a helyére kerül. Vártuk a telefont, mert nagyon hiányzott a kis szürkesség a lakásunkból. Azután megjött a hívás is. Egy hét telt el és mehettünk a mi kis cicánkért. Legnagyobb megdöbbenésünkre nem is foglalkozott velünk. Csak a kandúr közelében tartózkodott, bújt hozzá, mint aki soha, de soha nem akarja többé elhagyni. Szerelmes volt a mi kis büszkeségünk, nagyon szerelmes. Nagy nehezen sikerült becserkészni és belerakni a hordozóba, ahol néha panaszosan nyávogott. Mintha csak azt mondta volna: jó nekem itt a kandurka mellett, nem akarok elmenni innen.

Hazafelé a kocsiban már minden rendben volt. Mikor megérkeztünk néhány kört azért, némi nyávogással leírt a lakásban, talán itt is a kandurkát kereste. Lassan visszazökkent minden a megszokott kerékvágásba. Luca nagyon nyugodt volt. Evett, aludt végezte a dolgát, néha a hasunkra kuporodott és dorombolt egy sort. Majd elkezdett gömbölyödni. Jól viselte a vemhességét. Egy panaszos nyávogást sem hallottunk tőle. Jó cica volt! Kedves, aranyos, bújós. Azután eljött a nagy nap. Feltűnt, hogy a mi kis cicánk idegesen viselkedik. Nem találja a helyét. Néha lekuporodik, majd panaszosan nyikkan egyet és tovább megy. Itt valami nagyon nincs rendben, állapítottuk meg a párommal. Gyors telefon az állatorvosnak, aki épp a környéken járt, így sokat nem késlekedett a diagnózis.

A döbbenetünk óriási volt. Lucát azonnal állatkórházba kell vinni, mondta az állatorvos, mert a születendő kiscica akkora, hogy beszorult a szülőcsatornába. A vizsgálatot Luca nehezen tűrte, még harapni is próbált. Azután felpörögtek az események. Az állatkórházban Lucát elvitték, hordozóval együtt. Mi pedig idegesen várakoztunk. Nem tudom mennyi idő telt el, egyszer megjelent a doktornő, kezében a hordozóval, melynek szőnyegén négy apró feketeség visított, keresve a tápláló anyai csecseket. Egy férfi hozta Lucát. Cicánkon látszott, hogy nincs még magánál, de hatalmas vágás volt a hasán.

- Azt hiszem legjobb lesz, ha ezt a négy nyivákolót elássák – hangzott a doktornő megfellebbezhetetlen ítélete – hiszen ez a cica nem fogja tudni őket felnevelni. – majd így folytatta – a bajt az okozta, hogy általában elsőre kettő három kiscica szokott lenni és azok sem nehezebbek hét – nyolc deká nál, de itt amelyik beszorult tizenhét deka volt, arról nem is beszélve, hogy első vemhesség és öt kiscica. A legnagyobbat, szegényt már nem tudtuk megmenteni. Azt, hogy a cica túléli-e ezt a traumát, nem tudom. Egy dolog biztos, ha igen akkor sem lehetnek többet kiscicái.
- Ha mégis megpróbáljuk felnevelni őket, mi az esély arra, hogy sikerül? – kérdezte a párom.

A doktornő azonban nem válaszolt. Sarkon fordult és otthagyt bennünket. De a dac bennünk még nagyobb volt. Felneveljük őket, jelentettük ki szinte egyszerre. Luca ezt megérdemli. Megszenvedett érte. Ahogy hazaértünk Luca akkor kezdett éledezni. Keservesen nyivákol, látszott rajta, hogy nagy fájdalmai vannak. Behúzódt az előkészített „szülőszoba” dobozba. Megpróbáltuk odarakni a kiscicákat, de fűjt, prüszkölt, látszott rajta, hogy nincs ínyére a dolog.

Néhány nap múlva a varratok mentén a cica hasán daganatok keletkeztek. Az újabb állatorvosi diagnózis semmi jóval nem kecsegtetett. Valószínű, hogy elfertőzték az állatkórházban. Luca egyre betegbb lett. Már nem evett azután egy reggelre feladta. Itt hagyta nekünk a négy apróságot. Emlékére felneveltük őket. Nem volt egyszerű, de megcsináltuk. De ez már egy másik történet, mondhatnám azt is, hogy sikertörténet a természet kihívása felett. Luca azóta is a szívünkben él.

Gondolatok az életről és elmúlásról

egy arc mosolya betölti a képet
minden kis rezdülés újabbat fakaszt
nem tudom láttam-e hasonló szépet
de a gondolat cseppet sem nyomaszt

régi vágy hogy új szépséget találj
mely feldobja a megszokott létedet
ha később elhagyod talán nagyon fáj
szépség átjárja további életed

ha nem vagy fogékony szépre és jóra
leírnak mint egy bukott szerelmet
hiába tántorogsz a fénylő óra
nem nyújt örömet már e kép neked

akarj hát többet akarj egyre szebbet
küzdj meg mindenért mit nagyon akarsz
ha begyűjtötted az összes szépséget
ne add fel találhatsz még újabbakat

nem tudom én hogy hol lehet megállni
szépség és szeretet mindenekelőtt
feladod... elbuksz ... nem tanulsz meg járni
hogyan célod elérd elmúlásod előtt

ha eljön az utolsó nem várt óra,
jelezve számodra megszűnik a lét
gondolj szeretettel szépre és jóra,
fogd meg utoljára kedvesed kezét

Lilinek karácsonyra

angyalszárnyon jön majd el a reggel
mely előre vetít egy boldog napot
ajándékkal és sok-sok szeretettel
így kívánva békés boldog karácsonyt

sohase érjen csalódás téged
áldó kéz segítse a léptedet
karácsony szelleme legyen majd veled
gyűjtse köréd mind ki téged szeret

legyen varázslatos a karácsony éj
hozzon el mindent amire vágytál
bátran menj előre sohase félj
boldogság vár ha utadra találtál

fény vezérelje majd minden napod
így kívánok békés boldog karácsonyt

Mert menni kell

„sehová se vezető utakon,
lyukas hálóval kint a tavon,
ostoba hírvívó és ügyetlen halász,
hogyan hová igyekszem, már magam sem tudom.”
Parancs János: Túl a férfikor delén

kenyerem javát már rég megettem
eltűnt messze a kócos ifjúság
mégis mennem kell bár az utam egyre
új feladattal gördít akadályt

foltozott háló és lyukas csónak
tó mellett megélni így nem lehet
mégis ha szólok súlya van a szónak
de nevetve legyint a gúnyos tömeg

csüggedni nem szabad feladni sem
csak pereg egyre az idő homokja
csendet szakító idegtépő zajban
magam sem tudom merre haladva

mert menni kell érzem és tudom
halat fogni és jóllakni végre
most a csónakom is kifoltozom
csendre vágyom itt is csak a csendre

ajánlás

herceg a kenyerem javát megettem
tudom hogy nem kell halat osztogatni
élet tapasztalat ott van mögöttem
csak halászni kell megtanítani

Újjászületés ígérete...

Kosz és piszok üli meg a tájat
s a szél kavar fel szétszórt szemetet.
A kocsmákban, ital öli a májat,
ki pohár után nyúl, többnyire elveszett.

Gitárom koszos, poros húrjain
nem játszom már virtuóz dalokat.
Csak nézek bárgyún ki a fejemből,
hallom amint egy húr, pattanva elszakad.

Ki kell javítanom a zeneszerszámot,
takarítani a halomba gyűlt szemetet,
megvalósítom a megálmodott álmot,
elhagyom porlepte fészkeket.

Ha egyszer kiglancolom gitárom,
a pizok komor-bús ideje lejár,
fájó múltat lógotom a szakadt húron,
lobogjon a szélben, mint bő gatyám.

Hirdesse fennen, minden megváltozott,
kell most a szép, a szeretet szava.
A rossz, mint a vakolat lemállott,
véget ért a gonosz időszak.

Nincs tovább...

Nincs tovább, gondolta itt a vége!
Bánat mardosta szívét és lelkét,
mint zsákmányát vesztett barna medve,
tépte, marcangolta saját életét.

Mi tettem rosszul, hogy ide jutottam?
Bánat borít be mindent a szívemben.
Mit kellett volna másképp csinálnom,
ne legyen életem bús és reménytelen?

A szeretet csendben figyelte őket,
nézte ezt az önpusztító belső csatát,
ha magára hagyom, az ember elveszett,
nem tűrhetem ezt tétlenül tovább.

A szeretet nyújtózik majd lassan feláll:
elég volt ebből, hagyj most magunkra!
Bánat, te ne itt, máshol verj tanyát,
az emberrel én készülök, a holnapunkra.

Tépelődés...

Sokszor tépelődöm, mi vagyok neked,
megfejtani titkot vajon meg lehet?

Érzés, mely betűket formál papíron,
hangulat, melynek nyomát sem láthatom,
pici vers egy több kötetes műben,
fűszál, elrejtve rét zöld tengerében,
fényes csillag távoli galaxis éke,
kaptár rengetegben egy kicsi méhe
a sivatagban felezett homokszem,
óceán vizében kicsinyke elem,
téli időben, egyetlen hópihe,
esőcsepp, mit beivott föld felszíne,
csupán egy félhang, egy kopott zongorán?
Lehet, hogy ezt, csak én gondolom, talán?

Oly sok a kérdés mi felsorolható.
Értelmetlen. Válasz nincs Nem tudható.

Nem születél oda...

„A Gyöngy
a tenger mélyén
kagylóban pihen
észrevétlen...”

Király Lajos: Lehetőség

a csend körbefog kitörni szeretnél
gondolatod mint szárnyaló madár
talán egyszer költő is lehetnél
ha a sorsod nem lenne csapodár

nem születél oda hol ajtó nyílik
küzdelem szépsége csupán a tied
alkotó magány elkísér a sír
de magadba vetett végtelen hited

átsegít a megpróbáltatáson
a Parnasszust már nem érheted el
máglyán végzed vagy izzó vasrács
betakar egykor a feledés lepel

ha jelet vésel a sors homlokára
talán fennmaradsz még néhány órára

ajánlás

oly sok ember írja ki magából
mindazt ami nyomasztja ott belül
herceg a költők népes táborából
lesz-e aki egykor a mennybe kerül

Szerelem

szerellem egy csodálatos érzés
ifjúvá varázsol öreg szívet
bárcsak sokáig tartana az élet
de a sorsban nincs egy csepp megértés

nevetnek rajtad szemükben öreg vagy
majd döbbenet nem értik szerelmedet
magába zárná az életedet
a megszokás mely oly hatalmas nagy

ne törődj azzal hogy mit mondanak
szerelem lángja égjen szívedben
hiszen az élet ennél egyszerűbben
nem „fogathatna” veled soha madarat

s az idő mit a szerelem hozott
előre vetíthet egy szép holnapot

Kérdések sora masíroz...

Kérdések sora masíroz agyamban,
válasz nincs, Krisztus hozzád fordulok:
nézd el, hogy a megfogalmazás profán
hisz egyedül küzdök magammal...magamban.

Elrontott teremtés, kétes megváltás,
eredendő bűn a „ma születettre” is,
hol van a tévút, hol siklott ki
amit tanítottál a „végtelen” hit?

Krisztus, ugye te előre tudtad,
hogy állat lesz az ember újra.
Széthúzó, megosztott és nagyon kegyetlen
Isten nevében gyilkol meg védtelent?

Krisztus, ugye te előre láttad,
hogy csak felszínes az isten imádat.
Hinni a templomban és hittanórán kell
csorog Mária könnye, csak pár lélek felel.

Krisztus, ugye, hogy te sem hitted
a szeretet, mit tanítottál, megoldás lehet
a gondra, bajra és a kapzsiságra
az embert nemes lélekké aplikálva.

Krisztus, ugye már te is látod,
hogy Jakab vére a dogmákon szárad.
Az írás is hamis, vallások sora
hiszi, ő az egyetlen szószólója
az igaz hitnek. De melyik az igaz?
Krisztus! Ugye búza közt is nő a gaz?

Neved kiáltva öltek századokon át,
Isten nevében irtottak népeket,
inkvizíció miatt lángoltak máglyák,
ki mást mondott mint a dogma, elveszett.

Nem vagyok ateista, igaz hívő sem,
de az ember átírta már, az isteni törvényt.
Hatalom részegen, a mocsokban fetreng
segítesz-e neki, ha közeleg a vég?

Pörög forog...

" Ne sújtsd idő, irigy teherrel
kit önjegébe zárt a lét.

Minket habul a sors emelt fel
s szemelt is egybe csipkeképp. "

Oszip Mandelstam: Hol börtönéből fényre robban
(fordította: Hárs György)

pörög forog és rohan az idő
meghúzva a véges határokat
de élni akkor is gyönyörűség
horgolt álmaink foszlanak lassan

ha hagyod megfagy a lét körülöttem
nem segít rajtad a külső világ
csendben befalazva saját létedbe
mátrixod nem szolgáltat újabb csodát

látod ott a fény indulj el arra
tűzön vízen ha kell falakon át
vérrel írt versek köszönnek a falon
itt a lét a tét sorsod fórumán

renegát éned most is átsegít
bár hited magadra vonatkoztatod
lépéseiddel nem buksz el soha
isten a tenyerén nem hordozott

mégis megköszönöd minden este
mi elmúlt az értékes szép napod
mint kézzel készített halasi csipke
mint szépség árad szét a nyugalom

ajánlás

gyarló az ember kedves hercegem
hiszi hogy mindig mindent megtehet
ha jégbe fagyva nincs már párbeszéd
okért nem vádolja magát semmiképp

mindig csak mások és soha sem ő
hibakód az nincs készülékében
megtörni látszó titkos szenvedély
lassan felemészti majd egészen

Reményem

Lassul a tempó, öregszik a táj.
Öregszem én is, de nem nagyon fáj.
Bár csontok jelzik az időváltozást,
kedvem a régi, s már nem várok mást,

az élettől, mint azt, hogy szeressenek,
kik hozzám tartoznak, az idegenek,
akikkel majd talán megismerkedem,
s nem zúzzák szét az önbecsülésem.

Tükörben látom őszülő hajamat,
ráncok borítják lassan az arcomat,
belül még minden szépre s újra vágyik,
szeretni szeretve lenni, ez számít.

Nem kerülheted el sorsodat soha,
legyen az bár jó, vagy gonosz mostoha.
csak az számít, hogyan dolgozod majd fel,
az élet orrodra koppint , ennyivel

nem úszta meg a sanyargatásokat.
Ha fék lazul majd kitalál másikat,
szorosabbra húzod derékszíjadat,
élet kinevet, rak terhet rád sokat

Ennyire nem bonyolult az élet,
kineveted, vidámságra cseréled,
a borút, mi szorosan fogva tart még,
oszlik a homály és tisztul az ég.

Legjobb gyógyszer hidd el a vidámság,
jókat nevetni, hogyha nem is látnád
bajt, mely settenkedik gonoszul feléd,
elűzi a jókedv, zúzza szerteszét.

Nem tudom meddig tart még az életem
bár megmondta hisz van pálmalevelem,
De többet akarok ez ugye nem baj,
csak nevetés legyen, vidám lesz a jaj.

Ha úgy érzed élted lassan véget ér,
ne vess egyet akkor egy szebb jövőért,
szívből kacagva könnyes búcsú helyett,
széppé teheted utolsó percedet.

Lehet, néhányan úgy emlékeznek rád,
ő az ki az életből viccet csinált.
Nevetve idézik szórt poénjaid,
könnyebbé téve sok ember gondjait.

Ne vess amíg élsz, gondodat hagyd másra,
megtanulod, ez lesz világ csodája,
oly rövid az élet, kár tönkretenni,
apró gondodból nagy bajt generálni.

Mondjad magadnak: csodaszép az élet,
Vidámságot, bajra, most nem cserélek.
Ha mégis rosszul indul egy napom,
tükör előtt magamon nevetek nagyot.

Megköszönöm azt amit eddig kaptam,
élettől, ha rossz is, első olvasatban.
Nyugodtan alkotok mindennapokban,
szárnyalni fogok minden pillanatban.

Megköszönöm naponta, hogy élek,
mosolygok, mindig újabb jót remélek,
ha mégsem adja meg nekem az élet,
megköszönöm azt is... tovább remélek.

Rejtőző madár

Szépséges madár a szabadság madara.
Nem látod őt, de már az is csoda,
ha tudsz róla, legalább hírből ismered,
lent nem találod, a magasban keresd,
ő a boldogságod, éltetőd, istened...
Jó szellemed és szerelmed lehetne ő,
ki oly ritkán, álmodban jön elő.

Vágyak és álmok égig repítenek,
közben itt a földön oly rengeteg
a gát, sötét félelem töri a gerinced,
megfoszt mindentől, mi szállni enged.
Válladra szürke por nehezül, s feletted
komoran suhog a végzet kardja,
lesújt, ha a sorsod úgy akarja.

A szabadság félénk, rejtőző madár,
lebbenő szárnya alig-alig látszik,
mégis tehozzád suhanva száll,
fészket rak szívedben csendben,
s onnan repül földtől az égig,
lélektől lélekig, "a szellem és a szerelem"
kíséri álmodban az útján végig...

Ó, rejtőzködő madár, bontsd ki szárnyaid.
Repülj a magasba hogy lásd, végre itt
valaki vagy valami, jó irányt mutat,
előtted járva hív, hogy kövesd az utat,
hol szellem és szerelem is szabadon szállhat
és nem álom lesz, de igaz varázslat.

Egyszer látható lesz minden tolla,
nem riasztja majd el zsarnokok hatalma,
nem zárják be többé fénykalitkák,
lehetnek kérdések... és a válaszok tiszták.
El ne zavarjátok zajjal, rá vigyázzatok.
S ha kérdezitek, tegyétek csendben,
... mintha lennének igazán nagyok...

Ezt a verset közösen írtuk egy Poetos társammal, Almádi Rózával.

Soha nem volt

„Te meg, eszmék láncán, becsapottan
nézed, hogy tülekedik a csorda
a teli vályúk valamelyikénél.
És nem vagy képes beállni a sorba.”
Mezey Katalin: Önarckép vályúval

soha nem volt nem is lesz talpnyaló
konc sem érdekli mit elé vetnek
penész virágot terem az értelem
rég inkognitóban már józan ész

birka nyáj soványan de béget
hálásan nyalják a kanász kezét
miközben ő a vérükön húzik
kánaánt látják madzagon a mézet

széles a puszta a legelő kopár
mindent kigyomlált már ott a falka
de a bégetés nem lehet panaszos
száraz torzsa mellől szól a hozsanna

mégis van ki nem áll be a sorba
korgó gyomorral is egyenes gerinc
kinél nem zár szemet hazugság pora
a hozsannázókra bátran legyint

járja az útját ameddig lehet
közös helyett saját dalt dúdolva
felemelt fejjel hordja a terheket
tudja nem képes beállni a sorba

ajánlás

herceg ha látod mondd jól van ez így
hogy gondolat nélkül csak koncra várva
madzag sincs már a mézet ellopták
hangos bégetéssel szól a hozsanna

Egy édes álom

Egy édes álom
kapott értelmet újra,
beléd szerettem.

Ma

Ma minden más lett.
Új fényben ragyog az ég.
Feleségem vagy.

Apevák

egy
érzés
szerelem
suhant át a
szívemen feléd

oly
szép a
karácsony
ha békés és
boldog az ember

a
fehér
tájon a
zöld fenyő már
karácsonyt hirdet

ne
öld meg
a fenyőt
ő is élni
akar mint te

Köszönetnyilvánítás:

A kötetet szeretettel ajánlom:

Berkes László Barátomnak,
aki a kötet grafikai munkáit készítette;

Páromnak **Veronikának** aki támogat
abban, hogy szabadidőmben az írással
foglalkozzam;

Kedves Olvasó!

Mottó: Ha leírnám azt, mit megéltem eddig,
s közzsájjra tenném; gondolom,
nem lennék más, csak egy sült bolond,
ki sorsát átkozva, dicsekszik!

Talán joggal teszed fel a kérdést: ki ez az ember, aki veszi azt a bátorságot, hogy elismert költők nyomdokain próbáljon haladni és verseket írjon, arról nem is beszélve, hogy azt a nagyérdemű elé tárja. Beavatlak a titokba, a következő néhány sorral, mely nem csak azt taglalja, hogy ki is vagyok egyáltalán, de arra is magyarázatot ad, hogy hogyan kezdtem el, vált mindennapos hobbimmá ez a tevékenység és hova is jutottam vele.

Nevem Hegedűs Gábor és nyugdíjas vagyok, igazából nyugger, de sokan nem szeretik ezt a szót. Szeged melletti településen Algyőn lakom. Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgesen 1948 őszén, egy viharos vasárnapi napon. A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, de mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat!

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam ami a kezembe került. Imádtam a klasszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is, igaz csak újabb könyveket, de én ennek jobban örültem mint az okleveleknek. Csak a Pálmalevelem kikérése és felolvasása – 2014 – óta írogatok. Akkor szembesültem azzal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett. Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretném magam megmérteni, lássam mennyit is ér amit csinálok. Ma már nem csak verseket, de novellákat is írok.

Eddig megjelent E- köteteim melyek megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtár „polcain”:

- 2017. Mint tömjénfüst
- 2018. Szárnyszegetten
- 2018. Látod fényt sírnak...
- 2019. Csendfolyamok
- 2019. A Hold mosolya
- 2019. Sziklákön egy fa...
- 2020. Hegedűszó...talán az élet
- 2020. Ahonnan jöttem
- 2020. Pillangó hatás

2020. Hangulatszilánkok
2020. Kövek között
2020. Felemelt fejjel
2021. Jakob lajtorjáján az én lajtorjám
2021. Versválogatás 2014 – 2020
2021. Záróra előtt
2022. Idő, szerelem

Eddig megjelent papír alapú köteteim, melyek támogatással, de magánkiadásban jelentek meg:

2015. Álmodozások – versek
2018. Most szél sodor – versek
2019. A pálmalevél – novellák
2019. A Hold mosolya – versek
2019. Sziklákon egy fa – evokációk és parafrázisok (versek)
2020. Ahonnan jöttem – versek
2020. Hegedűszó... talán az élet – novella
2021. Versválogatás 2014 - 2020

Eddig megjelent írásaim – versek és novellák – antológiákban:

2016. Poet Antológia – három vers
2016. Őszi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy vers
2017. Poet História X. Antológia – három vers
2017. Természet 2017. Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Kedvesemnek Bálint napra Antológia – Irodalmi Rádió – kettő vers
2018. Álmodból fogantam Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Szinva-parti sztorik Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
2019. A Hold is velünk dalol Antológia – Irodalmi Rádió – öt haiku és öt apeva vers
2019. A világ ezerszínű virág Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
2019. Zsebkönyv 7. Sodrásban – Holnap Magazin – tíz vers
2019. Utazók Sci-fi, Fantasy Antológia – Holnap Magazin – egy novella
2020. Versmagot hint... című versemről videó készült – Irodalmi Rádió
2020. Így születik a vers Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2020. Dolgaink Novellák kettőezer-húszból Antológia – Irodalmi Rádió – Rézmozsár című novellám
2021. A jövő földjén Sci-fi/fantasi Antológia Holnap Magazin Köszönöm, Köszönöm Uram! novella
2021. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei Életmesék antológia
2021. Gold Pen antológia ötödik kötet.
2021. Holnap Magazin Ajándék antológia

Az Irodalmi Rádió szerkesztésében kerültek felolvasásra verseim az irodalmi műsoraikban. Verseim a Poet. hu irodalmi oldalon jelennek meg rendszeresen, de jutott már belőle a Holnap Magazinnál, az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalakra is. Ez utóbbi már megszűnt.

Jelent meg versem az Algyői Hírmondóban, valamint a pusztamérgesi helyi híreket tartalmazó újságban is.

Eddig elért eredményeim:

2018. Szülőköszöntő Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezés

2018. Ne háborúzz Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezés

2019. Természet Poétája Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – III. helyezés

2019. Költők éves értékelése – Irodalmi Rádió – II. helyezés.

2019. Idősügyi Tanács Irodalmi Pályázatán Szeged – egy novellám I. helyezés

Ebből az alkalomból a Szeged Televízió riportot készített velem

2020. Holnap Magazin pályázatán: El nem hangzó ima című versem – zsűri döntés III. hely

A saját versek mellett írtam evokációt Mihail Jurjevics Lermontov, Arthur Rimbaud, Paul Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit, Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István, Marsall László, Petri György, Tóth Árpád, Baranyi Ferenc, Nagy László, Kányádi Sándor, Szirmay Endre, Faludy György, Király Lajos, Rilke Rainer Maria, Stephen Spender, Kosztolányi Dezső, Gyurkovics Tibor, Benjámín László, Parancs János, Petrőczy Éva, Szabó Lőrinc, Király Lajos, Kiss Dénes, József Attila, Sajó Sándor, Charles Baudelaire, Juhász Ferenc, Kamarás Klára, Jagos István Róbert, Hajdrik József, Fehér József, Haranghy Géza, dr. Végh Attila és még sorolhatnám hosszan az elismert költőket, valamint néhány Poet-os társam verseire. Ez a lista azóta bővült.

A Poet. hu oldalán megjelenő verseimet, novelláimat, közzé teszem a Facebook oldalamon is. Folyamatosan pályázok megjelenő felhívásokra. Algyő és Pusztamérges érdeklődő közönsége 2018 novemberében ismerkedhetett meg a második, papíralapú verseskötetem anyagával, kellemes hangulatú könyvbemutatón, majd 2019-ben a novellás kötetemmel is megismerkedett Algyő irodalomkedvelő közönsége.

2020. Novemberi számában az Algyői Hírmondó egy egész oldalas cikket jelentetett meg a „munkásságomról”.

2019 évben meghívás kaptam a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra, ahol a Most szél sodor című verseskötetem és A pálmalevél című novelláskötetem

dedikálhattam az Irodalmi Rádió standján. 2019-ben beválogatták a köteteimet az Algyői Értéktár megőrizendő értékei közé.

Újabban novellákat is írok a versek mellett, mert vannak olyan gondolatok, melyekhez a vers szűk keresztmetszet, illetve leírva a történetet több oldalnyit jelentene. Ezért próbálkozom ezzel a műfajjal. A bírálat joga – hogy megmarad vagy süllyesztő – már a Te feladatod eldönteni kedves Olvasóm!

Kedves Olvasó!

Fogadd hát szeretettel ezt a kötetemet is, mely a 2022. év január hónapjának termése, mely tartalmaz néhány korábbi versátíratomat és egy novellámat is. Remélem elnyeri majd a tetszésedet.

Köszönöm szépen, hogy olvastad/olvasod.

Tartalomjegyzék

Élet szilánkok	6
Harminc ezüst	7
Megtalált szonett	8
Szonett a szerelemről	9
Béklyód erős	10
Ábrándozás	11
Emlékek között	12
Jövendölés	13
Kedves, csak Neked	14
Talán már...	15
Most elengedem	16
Sum in amore	16
Barátaimnak	17
Hallgatnom kellene	19
Ma csak az értelem...	20
Szeretnék élni még	21
Vártam rád	22
Nekrológ helyett	23
Csillagködök távola	24
Hamis az ima	25
Kedvesem névnapjára	27
Gondolatok a Tiszáról	27
Magamért szeress	29
Emlékeim között	30
Hinni szeretném	30
Fázom	32
Kérded mi legyen	33
Luca	34
Gondolatok az életről és elmúlásról	39
Lilinek karácsonyra	40
Mert menni kell	40
Újjászületés ígérete	41
Nincs tovább	42
Tépelődés	43
Nem születnél oda	44

Szerelem	45
Kérdések sora masíroz	45
Pörög forog	47
Reményem	48
Rejtőző madár	50
Soha nem volt	52
Egy édes álom	53
Ma	53
Apevák	53
Köszönetnyilvánítás	55
Bemutatkozás	56
Tartalomjegyzék	60
Impresszum	62

Impresszum

Kiadó: Hegedűs Gábor

Grafika: Berkes László

Megjelent: A/5 ív terjedelemben 62 oldalon

Hegedűs Gábor 2022

ePUB ISBN 978-615-81633-8-5

**„ha az olvasásban eddig jutottál
nem érted e verset mit miért írtam
hagyd abba és dobd a szemétkosárba
lépj csak tovább és felejtsd el gyorsan”**

Hegedűs Gábor

